

ΑΘΗΛΛΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΉ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ:

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΧΤΗΣ:

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Ἐπιταγὲς κλπ πρὸς τὸν
κ. Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκι,
Καποδιστρια 36 Ρέθυμνον
Κρήτης.

ΧΡΟΝΟΣ Α΄

ΡΕΘΥΜΝΟ 2 ΤΟΥ ΣΕΤΕΜΠΡΗ 1924

ΑΡΙΘΜΟΣ 18

ΦΙΦΗΣ ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΗ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Σ' ἀραχνισμένο σπίτι καὶ σπεβρωμένο
πάνω, ἀκκουμπώντας, σὲ περβάζια σάπια
φτωχὸς τραγουδιστὴς, μοναχέμένο
φλάουτου ἦχο ξεχύνει στὰ πλάτια

Στὴ φύση ὅλη βραδυοῦ σιγαλιὰ
τὸ φλάουτο παίζει, τὸ φλάουτο μόνο!
συντρόφι ἀπρόσκλητο λυγμολαμιὰ
δίδουν τὰ κλάδια τοῦ χινοπώρου, 20-10-1924

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— 1) Καλὸ παράδειγμα 2) Ἀγάπης σύγνεφα
3) Γιὰ σένα 4) Μιὰ ἀγγελία 5) Γατοῦλα 6)
Μιὰ ἀπάντηση 7) Ἀόρατος σχεδιαστής 8)
Νισέττ 9) Αὐγερινὸς 10) Μιὰ σοφὴ πρόταση
11) Φθινόπωρο 12) Τὸ μα'ι'στράλι 13)
Παρ' το πύσω.

ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Μ' ἀληθινή λύπη διαβάσαμε τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Δημοκρατίας». Κι' ἐλυπηθήκαμε ἀκόμη περισσότερο βλέποντας κατ' ἀπ' τὸ γράψιμο κείνο τὴν ὑπογραφή: Ν. Ἀνδρ... καὶ δυὸ κουκίδες πνίγουν ὅλα τ' ἄλλα γράμματα, βαλμένες—ποιὸς ξέρει!—ίσως ἀπὸ μετανιωμὸ γιὰ ὅσα τόσο ἀσυλλόγιστα γραφτήκαν. Εἶν' ἡ ὑπογραφή τ' ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ὁποῖο, λαβαίνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν πρώτη του ἀρθογραφία ἐλπίσαμε πολλά. Μὰ μήπως ἦταν μικρὸς οἱ προφορικῆς του ὑπόσχες; Ἐξαφνα μὲν μέρα τὸν βρήκαμε, χωρὶς νὰ τὸ περιμέομε, ἀντιμέτωπὸ μας νὰ μᾶς κτυπᾷ. Γιατί; Ἄγνωστο...

Καὶ δὲν μπορεῖ βέβαια κανεὶς ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν ἄλλο τὸ δικαίωμα τοῦ κριτικοῦ. Τὸ ὅτι ὅμως ἡ κριτικὴ εἶναι ἡ φυλλοξήρα τῆς φιλολογίας, εἶναι ἀλήθεια ἀναμφισβήτητη. Κι' αὐτὸ ἔχοντας κατὰ νοῦ ὁ κριτικὸς μας ἄχρεισε ἀλύπητα νὰ μᾶς χτυπᾷ. Συνέχεια, ἐκεῖ! Τώρα θὰ μαραθοῦν τὰ φύλλα τῶν φιλολογικῶν μας, λουλουδιῶν; Ἄγνωστο...

Ἡ μέρα τῆς ἐκδοσης τῆς τελευταίας «Δημοκρατίας» ἦταν γιὰ τὴν «Ἀθηνᾶ» μέρα θλίψης. Νὰ σιωπήσωμε, καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσωμε; Αὐτὸ θὰ ἐκλαμβανόταν ἴσως ἀπὸ πολλοὺς παραδοχὴ ὅπως κι' ἄλλη φορὰ γίνηκε ἀδιάφορο ἂν ἐμεῖς θὰ δίναμ' ἄλλη ἔννοια. Κι' ἀναγκαστήκαμε ν' ἀπαντήσωμε ἂν καὶ—ἐλλειπρὶνὰ—δὲν τὸ θέλαμε.

Ὁ κ. Ν. Ἀνδρουλιδάκις καταγγεῖ στὸ συμπέρασμα πῶς ἡ «Ἀθηνᾶ» «ξεφεύγει ἀπ' τὸ σκοπὸ της καὶ τὸ λοιπὸν καταντάει ἀσκοπη». Δὲ θὰ προσπαθήσωμε διόλου νὰ τοῦ ἀλλάξωμε τὴν ἰδέα αὐτὴ. Θάταν—εἴμαστε βέβαιοι—μάταιη δουλειά. Ἄν ὅμως πραγματικὰ ἐνδιαφερόταν γιὰ μᾶς, ἀντὶ νὰ γράφῃ τόσο ἀναξιδόπραπα γιὰ ἕναν ἀνθρώπο τῆς μόρφωσης του, θὰ-ναε καὶ ἄλλο: Θὰ ἐξακαλουθοῦσε νὰ συνεργάζεται στὴν «Ἀθηνᾶ» Ἐμεῖς καὶ προφορικὰ τοῦ τὸ παμε, καὶ γραπτὸ τοῦ τὸ στείλαμε. Στὸ τέλος ἐδέησε νὰ γράψῃ δυὸ—τρία γράμματα στὴν «Ἀθηνᾶ»: Ὑστερα μᾶς ἐγκαταλείψε. Μποροῦσε τότε κάλλιτὰ νὰ κάνει ὑποδείξεις. Ἀφίνω τὸ πῶς τὸ συμπέρασμα τοῦ «Ναυα-

γιου» εἶναι ἐσφαλμένον. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ κ. Ν. Ἀνδρ. εἶναι σωστὸ. Καὶ βλέπει τὴν «Ἀθηνᾶ» νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ βάρανδρο, ταΐζοντας κοπριά στούς νέους. Κι' ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβαση τῶν κ. Καθηγητῶν γιὰ τὴν «διευθύνεται ἀπὸ μαθητῆς». Τὸν πληροφοροῦμεν πῶς ἡ «Ἀθηνᾶ» διευθύνεται ἀπὸ τοὺς Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκι καὶ Μ. Ε. Πρεβελάκι τελειόφοιτους, ποῦ, ὅμως δηλώνουν πῶς θὰ τὸ θεωροῦσαν τιμὴ τους νάνα ἀκόμη μαθητῆς. Μαθητικὴ συνεργασία εἶναι μὲν οὐ τοῦ Παντελῆ Γ. Ἀποσπερίτη. Τ' αὐτὰ τῆς Φιφῆς Μοιρολάτρη δὲ θάχουν νὰ μείνουν στὰ χέρια τῶν κ. Καθηγητῶν, γιὰ τὴν οὐτ' αὐτὴ εἶναι μαθήτρια.

Ὁ ἴδιος κρίνοντας παρακάτω τὸ τραγοῦδι «Σβεῖ ὁ λόγος» τοῦ βρίζει «σκέψη πορνικὴ! Οὐτ' αὐτὴ του τὴ γνώμη θὰ προσπαθήσωμε ν' ἀνατρέψωμε τοῦ «δασκάλου ἀποῦ δίδασκε...». Θὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμε μονάχα τὴ ἔγραψε στὸν ἐρχομὸ ἐδῶ τοῦ κ. Φαράντου, ἀντιπροσώπου τῆς «Ο—Χ—Ε Νέων». Ἀκόμα καὶ τὸ «Ἀγοράζετε Ἀρώματα» γιὰ τὸ ὁποῖο ἔφριξε ἡ κοινωνία μας! Καὶ ῥωτᾶμε τὸν καθένα πούχει λ γη λίγη γνώση, ἂν ἡ σκέψη αὐτοῦ δὲν ἦταν πορνικὴ. Σ' ἀνθρώπους σὰν τὸν κ. Φαράν το ἄλλοι λαοὶ—ὅπως οἱ Ἀμερικανοὶ—γονατίζουν. Ὅποιοι ἔζησε μαζὺ τους μόνον τὸ ξέρει, τὸ συναισθάνεται αὐτὸ κι' ἐνῶ τέτοια γράφονται καὶ περνοῦν ἀπαρατήρητα, προσπαθεῖται μὲ κάθε τρόπο ἡ κινήσεισ τοῦ «Σύμπαντος» κατὰ τῆς «Ἀθηνᾶς» ἐπηθὴ ἔγραψε τὸ «Σβεῖ ὁ Ἄδγος»!.

Τὸ μόνον μέρος στὸ ὁποῖο θὰ συμφωνήσωμε μὲ τὸν κ. Ν. Ἀνδρ... εἶναι ἡ ἀντίληψη τῆς μικροπρέπειας τῶν συμπολιτῶν μας λογίων νὰ γράψουν. Δύστυχα ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἀντίληψη. Ὡστόσο ἐμᾶς δὲ μᾶς ἀποθαρρύνει. Στὴν «Ἀθηνᾶ» μείναμε μόνον μὲ τὸν Ἀποσπερίτη. Οἱ πρώτοι μας συνεργάτες ἀποχωρήσαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ σχολειοῦ των, γιὰ τὸ οἱ ἄλλες των ἀπασχολίες δὲν τοὺς ἐπίτρεπαν νὰ ἐξακολουθήσωμε. Στὶς συνταχτικῆς μας φάλαγγες προστεθῆκαν τελευταῖα ὁ Στέλιος Πούλιας, κι' ἡ δυνατὴ στὴν πέννα Φιφῆς Μοιρολάτρη, ποῦ δὲν εἶναι μαθήτρια. Εἴμαστ' ἀρκετοὶ ὅμως καὶ μᾶς συνδέει ὅλους μὲ ἀλυσσ δα

τῆς αὐτῆς ἰδεολογίας. Ἐστ' ἐνωμένοι θὰ βαδίσωμε σταθερὰ ἔπο στηρίζοντας τὴν ἰδέα μας ὡς ποῦ νὰ μποροῦμε. Εἴμαστε πάντα πρόθυμοι ν' ἀκούσωμε γνώμες καὶ νὰ δεχτοῦμε ὑποδείξεις, μὰ λογικῆς καὶ ψυχραίμες. Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα—ἐπὶ τέλος μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε ἔχομε τὴν ἀπαιτησὴ ΚΑΛΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ.

Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ. Καὶ—πιστέψετε με—τᾶπα μὲ μεγάλη λύπη. Ὡστόσο ἦταν ἀνάγκη. Ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς «Ἀθηνᾶς» ἄς μιλήσῃ εἰδικώτερα πρὸ κάτω.

Γ. Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
Διευθυντῆς

ΔΗΓΗ ΜΑΤΑΚΙ

ΑΓΑΠΗΣ ΣΥΓΓΕΦΑ

Στ' ἀπέραντο τὸ χάος τῆς Ζωῆς μύστες αὐτοὶ τοῦ ἴδιου παλμοῦ, τῆς ἴδιας ἰδέας. Ὁ Γιάννης κι' ἡ Μάγδα. Ἰδέα τους ἡ Ἀγάπη, μονόψυχος ὁ παλμὸς τους. Ὁ Γιάννης εἰκοσι χρονῶνε, ἡ Μάγδα δεκοχτά. Κάποιο δειλινὸ—ἀξέχαστο τ' Ἀη—Δημητριοῦ στὶς 20—ὁ Γιάννης εἶχε γράψει στὸ «μερολόγιό του»: «Βρήκα τὴ γυναῖκα ποῦ θὰ μὲ σύρῃ στὸ γιορτάσι τῆς ζωῆς»

Κι' ἡ Μάγδα:

«Τὸ νειρεμένο νηδὸν τὸν ἡῦρα! ψυχῆς ἀνασασμός, ἀναγά-λιασμα!»

Πῶς γνωριστήκαν; Τὰ μάτια ἄς τὸ ποῦν. Μιλήσαν τ' ἀφραστα πάθια τῆς καρδιάς.

***

Ταῖρι ἰδεατὸ, ταῖρι ἀγαπημένο ὁ Γιάννης κι' ἡ Μάγδα. Κι' οἱ δυὸ μὲ μιὰ καρδιά, μιὰ θέληση, ἐνωμένοι τόσο ποῦ μιὰ πεδυμιὰ κυβερνοῦσε τὴ ζήση τους. — Νὰ παρδοῦν! Ἀδύνατο ἰστόσο. Ἡ Μάγδα σι' ἀψηλὰ σκαλοπάτια τῆς κοινωνίας, ὁ Γιάννης ταπειτὸς δουλευτῆς, μὰ τοῦ καρροτσιοῦ τῶ Μουσῶν ἀρηλὸς καὶ στεβὸς ἀναβάτης. Σηκωνόταν ὡς στὴ Μάγδα. Ἡ Μάγδα, καλύτερα, σηκωνόταν ὡς αὐτόνε. Μ' ἄλλη σκέψη τοὺς γονιοὺς κυβερνοῦσε. Δουλευτῆς γι' αὐτοὺς ὁ Γιάννης καὶ μόνον δουλευτῆς! Κι' ἡ πολυχαδεμένη κόρη τους πριγκηποπούλα στὸ σπιτικὸ της πριγκηπόπουλο θὰ πάρῃ!

***

Σκόνη, χρυσόσκονη διαλυ-

όντουσαν τὰ νείρατά τους. Καί πε κάθε αύγή που πάντα τού; πρόφτανε μαζί ο ήλιος γλακώνας για τούς άλλους ν' ανατείλη διαλυώντας με τὰ όπαλένια χέρια του τις άλικες γραμμές του δελζοντα, τις ώχρες μαβιές τούφρες κάτω κεί στο γαλάζιο φόντο σε μιὰ θεϊκιά συμφωνία χρωμάτων, τούς θύμιζε τὰ νείρατά τους. Τὰ θεϊκά τὰ χρώματα άναστοροούσαν, λές, τις διαλυμένες σε χρυσόσκονη πεδυμένες τους.

Κι' όσοόσο καρτερούσαν. Καί κάθε αύγουλα, που τούς πρόφτανε πάντα μαζί τὸ διαλυμένα τὰ νείρατα θύμιζε.

Γοργό κύλας τὸ καράβι π' άρμενίζαν. Όλοκάθαρος δ' ούρανός από πάνω τους και μόνο μουντό σύγνεφο τὸ σκληροκάρδι τῶν γονιῶν.

Και κάθε πρωί ή αύγουλα τούς εύρισκε μαζί. Τι άξέχαστες ώρες?

Υψωνόντουσαν τότες ως τὸ Θεό! Καί κάποιο πρωί που στο πλάνεμά τους βρέθηκαν κάτω σε μιὰ μυγαλιά άνθισμένη, μιὰ ιδέα τῶ ήρθε σου Γιάννη. Έσειες τὸ δοντροί. . . Άνθροροή! Νυφούλα σιολισμένη ή μυγαλιά και κίτωθε της άφριδώλευτα μ' άνθούς περκευμένη ή Μάγδα, άγγελούδι τῶ Παραδείσου.

Άδελφά σμίξαν τὰ χείλια. Τὸ φίλι πειδ παθιάριμο τώρα! Κι' ή φύση σά να τούς έσπρωχνε σε μιὰ τέλεια ένωση, στ' αληθινὸ Σύμπλεγμα της Ζωής. . . Σμίξαν.

Η φύση τούς άρραβώνιασε. . .

Περάσαν δυὸ μήνες ύστερα. Τὸ σκληροκάρδι τῶν γονιῶν ή φύση τῶκαμψε. Ένωθήκαν οι δυὸ τους. Εύτυχισμένοι! Δρομολάτες στο δρομάκι της Άγάπης. Μά και μουντά σύγνεφα άκόμα πάνωθε τους. . . μιὰ τύψη.

Δυὸ πορταλλάδινα στεφάνια— τάχα τ' άξίζαν ή σάπια νερολούδα;—τούς ένωσαν στο τέλος.

Στης Μάγδας τὸ μάγουλο ένα δάκρυ είχε κυλήσει. . . στού Γιάννη τὸ μέτωπο ειλ' αυλακωθή μια ρυτίδα.

Της τύψης τὸ σύγνεφο μουντό παντοεινὸ άπάνωθε τους.

26-7-1924

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΑΦΙΕΡΩΤΙΚΟ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

. . . Έδιδβαινες από μπροστά μου. Σά τ' άξιδεότρα μπρατσέρα που έχει άμολομένα τὰ πικιά που τὸ φουσκώνει ο άνεμος. Διόβηκες και με πρότεξες.

Σταμάτησες.

Τὰ μάτια σου που—για να μοιάσω τῶ Γάλλου ποιητή—έχουν ένα κορμάκι άπ' τὸ γαλάζιο τὸν ούρανό μας, με κούταξαν θαλασσά έτσι που τὸ αίστάνθηκα, τόνωισα πὼ με ζωγονήσαν, ένωισα μεσ' στη ματιά σου τὴν έκότη μου ν' άλαφρώνη, νά ξαπολυέται και νά φτάνη στη ψηλάδα πουστεκες, να θυριστῆ στη ώραθο θυρισμα της Έδέας που ξαπολυούσες από τὴν άψηλή στράτα τῶ ώρξίου σου Στραγαριού. Μιέθουσα. Κάι' άνοίξαν τὰ χείλια σου, ὦ Άδωνι, και ψευρήσαν τὸ γλυκό τραγούδι της Άγάπης, τὸ θεϊκό τραγούδι της Νηότης. Τὰ σκόρπισε ο άγέρας για νά τὰ γυρίση ύστερα, νά τὸ θευτερώση ο άντίκαλος τὸ περάθε βουνό, νά ξανκουστῆ ν' άπικρουσταλλωθῆ στη μαγεμένη τὴ φυχή μου, νά χαραχτῆ! « Ήεροφάντισσα είσαι σὺ και εγὼ ταπεινός προσκυνητής » ή φυχή μου σε χαιρετῆ και τῆκαρπὶ μου εύλαδικὸ πέφτε στο νόνατο, μπροστά στ' άστέρη της ώμορφιάς της φυχῆς σου—ὦ ναί!— της φυχῆς σου! »

Ήρθύρισες έτσι, ὦ Άδωνι, και τὰ λόγια σου, θεϊά μελωδία, για πάντα θ' άντηχάνε στ' αυτιά μου.

Άνοίξα τὸ στόμα μου να σου ψευρέτω, μά σὺ μου τὸ σφίλιξες με τὸ χέρι σου τὸ θεόμοιαστο. Έξιδ τὸ βύθισες ύστερα στὰ μαλλιά και καθός έτσι γυνατιστῆ εγὼ μπροστά σου και σὺ δεσπότης της καρδιάς μου ορθόστεκες, πεθύμησα—ὦ ναί, πόσο τὸ πεθύμησα!— να μείνωμε και! Μοῦ φάνηκε τόσο ώμορφο νά πεθάνη και νεις πάνω, με τὸν άγαπημένο του ξαπλωμένο, σὴ φτε-

ροδγα της Άγάπης, και αϊώνιο, πίστευα, θά αϊστανόμουνα τὸ φίλι αν πέθαινα μεσ' στη γλύκα που κερνοδσεξ, ὦ κυβερνήτη, με τὸ νεχταροστίλαχτα τὰ χείλια σου.

Τὸ μάντεψες. Ένα δάκρυ κόλησε στο μάγουλο σου. Κι' ήταν τόσο εύγλωττο: Καί μένας σά νάλενες. Άνοίξα τὸ στόμα πάλι για να σου πὼ πὼς ταίρι τὸν ποθοῦθα τὸ θάντο με πάλι μου σφίλιξες τὸ στόμα με τὰ κερνοδχρτολα σου, ύστερα και με ένα ατελειωτο φιλι, και γὼ, σκιάβα πικντοτεινῆ σε σένα, ὦ πανώμορφε άρχοντα, ολόψυχα σου φώναξας:

« Θά ζήσω για σένα! »

10-8-1924

ΦΙΦΗ ΜΟΪΡΟΛΑΤΡΗ

ΜΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 6 τῶ Σεπτεμβρίου ο Σύλλογος «Κρητῶν Φοιτητῶν και Σπουδαστῶν» διοργανώνει για τὰ μέλησιν εκδρομή στο Ηράκλειο και Κνωσό και καλεῖ δλους τούς φοιτητές να λάβουνε μέρος.

Τὰ ναῦλα εις βάρος τῶ Συλλόγου. Διαμονή έξασφαλισμένη. Πληροφορίες στον Μάνο Μανουρά Ρέθυμνον.

Πρόγραμμα εκδρομῆς. Σάββατο 6 Σ)βρίου. Άναχώρηση από τὸ Ρέθυμνος με ειδικὸ πλοίο που θά φέρη τούς Χανιώτες συναδέλφους μας.

Κυριακή 7 Σ)βρίου — Στο Ηράκλειο

Π. μ. Πολιτικὸ μνημόσυνο για τούς φονευθέντες συναδέλφους μας στους πολέμους 912-22.

Μ. μ. Διάλεξη και επίσκεψη μουσειου

Δευτέρα 8 Σ)βριου π. μ. εκδρομή στη Κνωσ δ.

Μ. μ. Πανηγυρική έρασιτεχνική παράσταση.

Τρίτη 9 Σ)βριου Άποχαιρτιστήριο γεῦμα και επιστροφή. Ρέθυμνος 31 Αυγούστου 1924 (άπό τὸ Γραφείο τῶ Συλλόγου)

Στου Περάκη βρίσκονται δειγματα βαφτιστικῶν για προμήθειες.

GABRIELE D'ANNUNZIO

Η ΓΑΤΟΥΛΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΠΑΝΤΕΛΗ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

Κείνο τὸ βράδυ τ' Ἀδριατικὸ ἦταν μῆξι, ἕνα μί-
βι βαθὺ καὶ λαμπερὸ, χωρὶς ἄσπρα κύματα χωρὶς
τρεμουλιάρικα πηνιά. Κι' ὅμως, ἦταν δολιχό-
πληθος πανιά στὴ μακρυνὴ γραμμὴ τοῦ ὀρί-
ζοντα, στετὰ, μυτερὰ, κοκκινισμένα ἀπὸ τὴ τελευ-
ταία φλόγα τοῦ ἡλίου, πού ἀπομακρυνόταν σ' ἕνα ἀ-
σημόχρωμο φόντο, κάτω ἀπὼν κινητὸ κέντημα κα-
πνῶν πού φαινόταν νά ναι προφίλια μαυριτάνικων
σπηθιῶν καὶ μιναρῶν σὲ φευγιό.

Ἡ Τόρα κατέβαινε στὸ γιολό, περνώντας ἀπὸ τὴν
ἀμμουδιὰ τῆ σκεπασμένη ἀπὸ φύκια κι' ἀπὸ συντριμμια
δοῦδι τῆς Φρανκαβίλλας. Ὑστερα ἀπὸ κάθε στροφῆ,
πού ἡ τελευταία του νότα βαστοῦσε γιὰ πολὺ, περπα-
τοῦσε σιωπῶντας γιὰ λίγο καιρὸ, μὲ τὸ στόμα μισαντι-
χτὸ, πίνοντας τὸ μαῖστρο τὸν γιομάτο ἀλάτι, ἀκούον-
τας τὴ παλίσροια τῆ μουμουριστῆ ἢ τῆ φωνὴ κάποιου
λάρου μοναχμένου πού πετοῦσε στὸ ἄπειρο. Ἡ σκύ-
λα τῆς τὴν ἀκλουθοῦσε, μὲ τὴν οὐρὰ κατεβασμένη,
σταματώντας γὰ μωριστῆ τὰ φύκια.

— Ἐδῶ Γκούεπ, ἐδῶ φώναζε ἡ Τόρα χτυπώντας πά-
νω στὸ μηρί.

Καὶ τὸ ζῶο ἔτρεχε πάνω στὴν ἄμμο τὴ κοκκινωπὴ
σὰ τὴ τριχὰ του.

Μὰ αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀκούστηκε κι' ἀπὸ τὸ Μίγκο. πού-
ταν καθισμένος κοντὰ στὴ **πυράντζα** 1 του τὴν ἀρα-
μένη, ἀπασχολημένος νὰ κόβῃ ἕνα καλάμι· κι' ἡ ἐχο-
γιά του ξεπήδησε, γιὰ τὰ κίτρινα τὰ μάθια τῆς Τό-
δας, καὶ τὰ στρογγυλά μάθια σὰ ψόφιου ψαριοῦ, τὸν
εἶχαν διαπεράσει ἕνα πρῶτ. — Ἄ! Κεῖνο τὸ
πρῶτ! . . . θυμῶνταν ἦτιν στὸ ψίρει τὸ
κοχυλιῶ, μεγάλη καὶ στετὴ, μὲ τὰ πόδια βουτη-
μένα στὸ πράσινο νερὸ τ' ὀλόγεμο ἀπ' τὰ
χρυσὰ δερὰ τὰ σπιθηρίσματα τοῦ μεσουρατισμένου ἡλίου.
Πέρας ἴδια ἀπ' ἐκεῖ, μέσα στὴ **πυράντζα** του,
κι' οἱ ψαράδες τὴ χαιροῦσαν ἢ Τόρα τὸν κύτταξ
χωρὶς νὰ φυλάξῃ τὰ μάθια μὲ τὸ χέρι.

Ποιὸς ἔφει ἄν, ὕστερα, ἀκλουθῆξ τὴ κόκκινη τὴν
ἄκρη αὐτοῦ τοῦ πανιοῦ πού πήγαινε νὰ χαθῆ μέσξ
στὸ πέλαος, φρουσκωμέ ἀπ' τὸ σιροκόκκο;

— Ἐδῶ. Γκούεπ! ἐδῶ ξανάπε, ἡ εὐθυμὴ φωνὴ,
σκαστῆ κι' ὀλοσιμα στὴ Τόρα, μέσα στὰ γαυγίσματα
τῆς σκύλλας, ἐνῶ ὁ Μίγκο πηδοῦσε ὅξω ἀπ' τὴ **πυ-
ράντζα**.

— Πού πηγανεῖς. Τόρα; ὀώτησε καὶ τὸ μούτρο
του σὰ νάταν μιά ἄγρια παπαροῦνα.

Ἡ Τόρα δὲν ἀπάντησε· μὰ οὔτε καὶ στάθηκε· ἔα
κλούθησε χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι, μὲ τὴ καρδιά
ἀπὼν χτυπούσε δυνατὰ, μὲ τὸ λαρὺγκι σφιμένο
ἀπὼν νύμια βία λόγια, ἀκούοντας τὸ κομμένο τρα-
γοῦδι νομίζοντας πὼς ταράσσεται ἀπὸ κάτι παράξε-
νες νόττες ὀιγμένες κεῖ ἀφνίδια, σὰ τὸ θόρυβο τῶν
κομῶν μέσα στὸ μονότονο μουμουριστὸ τῆς πα-
λίσροιας.

1) Μεγάλα ψαροκάϊκα τῆς ἀδριατικῆς θάλασσας.

Στὲ δάσος τῶν πευκῶν, ἡ Τόρα στάθηκε· ἕνα ἀνε-
μοφύσημα διακεραστικῆς μυρουδιάς, δροσερῆς κι'
ὕγιεινῆς, τῆς χάδεψε τὸ πρόσωπο μασὺ μὲ τὲς τε-
λευταίες ἀντανάκλασες τοῦ σούρουπου, πού περνοῦσαν
μέσα ἀπ' τὰ κλαδιῶ.

— Τόρα.

— Τί θέλεις;

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ πὼς, τὴ νύχτα, βλέπω πάντα
τὰ μάθια σου κὶ πὼς δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Αὐτὸ νὰναι ὄμορφο? Εἶν' ὄμορφο?... ἀπόυωσε
αὐτὴ.

Ὑστερα, χάθηκε στὴ ἔμπρασις τοῦ δάσους τῶν
πευκῶν, ἀκλουθῶμενη ἀπὸ τὴ κόκκινη σκύλλα.

Ὁ Μίγκο ἄκουσε ἀκόμα τὰ γαυγίσματα τῆς κά-
τω στὸ γεφυράκι ἐνῶ κύτταε κέθιμα στὸν ὀρίζοντα
τὶς **πυράντζες** πού βυθιζόντουσαν ὀλοθλοένα στὴ σκιά

* *

Κ' ὅμως, δὲν ἦταν ὄμορφη ἡ Γατοῦλα. δὲν
εἶχε παρὰ δύο μάτια κίτρινα, κάποτε, πρασινωπά
ἀκίνητα στὸ μαργαρένιο ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ ὀλο μα-
γεῖα· καὶ μαλλιά κοντὰ, κασπαρὰ, μ' ἕνα χρῶμα σὰ
ξερὸ φύλλο, πού τὸ φῶς ζώηρειε μεταλλικὲς
λάμπες.

Ἦσαν μὲν στὸ ἄπειρο, μὲν ἡ αὐτὴ τὴ πινυμένη
σκύλα τὴν ἀκλουθῶμενη ἀπὸ τὴν ἀκλουθῶμενη τῆς καὶ μὲ
τὴ θάλασσά της. Περνοῦσε ὄλες τὶς πρῶτ· νῆς της σ'
αὐτὴ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ φερῆ ψὴ κοχύλια· ἦταν ἀκό-
μα κεῖ κι' ὅταν τὰ κύματα ἀνεβατὰ ἀφρίζαν γύρω-
θῆ τῆς, πιτσιλίζοντας τὸ ζυπόνη της τὸ κοντὸ καὶ κά-
νοντας τὴν νὰ παραπατῆ κι' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ἦταν
ἀληθινὰ ὄμορφη κάτω ἀπ' τὰ κουρέλια της, ἐνῶ
οἱ λάροι, νοιώθοντας τὴ πλησίαση τῆς φουρτούνας,
στροφογυρίζαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Ὑστερα ἀπ' τὸ
ψάξεμα, ἔφεραν τοὺς διάνους στὴ βουκὴ μέσα ἀπ' τὰ
λειβάδια καὶ τὶς καλαμιές, τραγουδώντας τὶς σ τ ο ρ -
ν ἔ λ λ ι ε ς.

Κι' ὅμως δὲν ἦταν λυπημένη· ἰὰ τραγοῦδια της
εἶχαν μιά μελχολικὴ μονοτονία, παράξινους ῥυθμούς
πού κἄναν κανένα νὰ σκέφτεται τὶς μάγες αἰγυπτίες·
μὰ τοῦ; ἔλεγε μὲ μιά ἀσυνειδησιὰ σὰ νὰ μὴ ζωντάνε-
υε τίποτε οὔτε στ' αὐτιά της, οὔτε στὴ ψυχὴ! Τοῦς
ἔλεγε κυττώντας· ἕνα σύγγερο, ἕνα πανί, μὲ τὰ μά-
θια πλατεῖα ἀνοιγμένα, λιγάκι παρὰ ξενεμένα, καὶ ἡ ὀλο
βυθίζοντας τὸ μικρὸ τὸ δόχαι της στὴν ἄμμο, ἔχω-
ρις ποτὲ νὰ κουράζεται.

Οἱ συντρόφισσες τῆς τραγοῦδοῦσαν κι' αὐτὲς· μὰ
συχνὰ τὶς ἔπιανε ἕνα αἶστημα φόβου, μοναξιάς, ἀγωνί-
ας, μ' αὐτὲς τὶς νότες, μ' αὐτὴ τὴ φωνή. Σωποῦσαν
καὶ κατεβάζαν τὰ κεφάλια τους τὰ ἀναμένα ἀπ' τὸ λιο-
πύρι νοιώθοντας πειότερο τὴ χερυάδα τοῦ νεροῦ τὰ
γόνατά τους, τὸ ὀδηνυρὸ θάμπωμα τῶ ματιῶ τους ἀπ'
τ' ἄμμορὸ καυτερὸ νερὸ καὶ τὴ κούραση τῶ χεριῶ του
ἐνῶ τὸ τραγοῦδι τῆς Γατοῦλας πήγαινε νὰ χαθῆ στ
βαρσιάρικη βαρῦτῆ τῆς ἀτμόσφαιρας· σὰν ἕνα ἀνάθεμ
σὰν ἕνα; λυγμὸς... (Ἀκλουθῶ)

δοῦμε . . .

Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτὰ.

Τέτοια μεταχειρίματα ἔχοντο. μὰ δυστυχῶς ἔχομε μπροστὰ μας μόνο δυὸ «Δημοκρατίες».

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Σ. Ρ. Στὴ λέξη «χασταλεύης» ἔχει ἓνα ἐρωτηματικὸ ποῦ τὸ ἐξηγοῦμε πῶς δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἐξηγήσῃ ἢ πῶς τὴ νομίζεις ἐφεδρῆμα τῆς ποιήτριας. Ὡς τὴν ἐξηγήσῃ

«ἔσπης» κι' ἄς πεταχτῆ στὴ ποιητικὴ συλλογῆ, προλογισμένη ἀπὸ τὸν Παλαμά, «Ἐρωτὶ τὸ Ξεκίνημα» τοῦ Ἀθάνᾳ στὸ τραγούδι: «Ἐρωτες στὰ χωράφια» καὶ θὰ τὴ βρῆ. Ἐκεῖ, τὸ προχειρότερο, μπορεῖ νὰ τὴ ζητήσῃ πάντως δὲν εἶναι ὁ πρῶτος ὁ ποιητὴς Γ. Ἀθάνᾳς ποῦ τὴ μεταχειρίστηκε οὔτε ἡ τελευταία ἢ δίδα «Ποιή Μοιρολάτρη ποῦ ἡ ἐκλεχτὴ τῆς συνεργασίας δὲ θὰ περιοριστῆ ὡς ἐδῶ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

WILLIAM CAINE

Ο ΑΣΥΡΑΤΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ κορία Ἄλλαν δὲν περιέγραψε κακὰ τὰ δυὸ δωμάτια πού ἦσαν στὴ διάθεσιν τοῦ πελάτη τῆς. Ἦσαν, ἀληθινὰ δυὸ εἰρηοφὰ δωμάτια.

Τὸ καθένα εἶχε ἀπὸ ἓνα μεγάλο παράθυρο σὲ κἀθε πλευρά, κι' ἦτο, ἂν καὶ εἰς ὄψεις ἦσαν χαμηλές—σὺν ὅμως τῆς ἀκαίτητες τῆς ὠμορφίας—ἦσαν ὠραῖα καὶ εὐάερα. Οἱ τοῖχοι εἶχαν τὸ χῶμα δερᾶς. Τὸ πάτωμα ἦταν ἀπὸ καθαρό, ἄβαφο, ξύλο.

Τὸ μάτι τοῦ Μεντόζα ἔλεσε πάνω στὸν κήλο τοῦ Μπουλ ντ' Ὀρ. Ὡστόσο τρεῖς μέρες δὲν πολύμεινε μέσα. Ὁ καιρὸς ξαλολουθοῦσε νὰ ναι ὠραῖος, κι' εἰς τὸς, ζοῦσε ἔξω, ἐξερευνώντας τὸ δάσος, κἀνοντας σίττα διάφορα, καὶ τρώγοντας ὀμελέτιας κι' αἰγὰ στὸν κήλο.

Τὸ βράδυ μερικὸ ἄλλοι ζωγράφοι ἦλθαν νὰ φαῖν στὸ Μπουλ ντ' Ὀρ. Ὁ Μεντόζα, ὡστόσο, δὲν εἶδε τίποτε. Νὰ δὲν ἔλεγε κανεὶς, θὰ νομίζε πὺς ἀποφεύγει τὴ συνάντησιν των.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης μέρας βοήθησε ἀνάμεσα στὰ γράμματά του ἔγα ἀπὸ ἓνα μεγάλο οἶκὸ ποῦ κατασκεύαζε σοκολάτες. Τοῦ ζητοῦσαν νὰ τὸν σχεδιάσει ἓνα σῆμα. Ἦθελν ἓνα ἰνθρῶαينو πρόσωπο, μεγάλο καὶ πιχρὸ, νὰ κοιτᾶς ἓνα κομμάτι ἀπὸ μὲς σοκολάτες τῶν μελαμαρῶν καὶ πλάτν χαρτὶ γέλο. Τὸν παρακλιτοῦσαν ἀκόμα νὰ τὸ παραδώσει ὅσο μποροῦσε πρὸ γρήγορα. Τὴν ἑμὴ ἀρῆσαν νὰ κανονίσει ὁ Μεντόζα.

Ἐνθουσιασμένος ὁ Μεντόζα κάθισε κι' ἔγραψε τ' ἀκόλουθο γράμμα:

Κύριοι,

Ἡ συνειδημένη τιμὴ ποῦ ζητῶ γιὰ σῆματα εἶναι τρεῖς λουδοβίλια, μὲ τὸν ὅσο νᾶχο πλήρη ἐ-

λευθερία πάνω στὸ σχεδιάγραμμα. Τοῦτο γιὰ μένα εἶναι ἓκ τῶν «ὄχι ἄνευ».

Σεῖς, ὁμως, ποῦ θέτετε περιορισμοὺς γιὰ ἓνα ὁρισμένο εἶδος προσώπου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶά μ' ἀρῖνετε ἐλευθερο στὸ ζήτημα τῆς τιμῆς.

Τέτοια γενναιοδωρία εἶναι μοναδικὴ στὴν πείρα μου.

Θὰ λάβετε τὸ σχέδιο μεθαύριο, καὶ θὰ σᾶς ἐπιβαρῶνω ἕκατὸ λουδοβίλια γι' αὐτό.

Μὲ ἐπόληση
ΜΕΝΤΟΖΑ

Τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Μεντόζα ταχυδρομίσε ἀμέσως.

Ὁ Μεντόζα δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀναβάλλουν. Μόλις ἔφαγε, ἐκάπνισ' ἓνα ποῦρο καὶ ἄναψε εὐθὺς μὴ μεγάλη λάμπα, ἐπίτηδες γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ κατωμένη, κι' ἔκατσε, μ' ἓνα φαρδὸ σὰ νίδι στὰ γόνατα του, Καρφίτωσε πάνω τὸ χαρτὶ καὶ δὲν εἶχε πιά παρὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα του.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ κάρφωσε τὸ μάτι του σὺν ἀπειρο, καὶ βούτηξε στὴν ἀποθήκη κείνη τῆς θύμης του ποῦ ἔχει γεμάτη μὲ ἐντύπωση λαίμαργων φροιογνωμιῶν.

Ἔτσι ἐργαζόταν πάντα, ὅταν ἡ δουλειὰ του ἦταν καθαρὰ φανταστικὴ, καὶ αὐτὴ ἡ μέθοδος ἦταν τόσο ἐπιτυχῆς, ποῦ τὴ θεωροῦσε πιά ἀπὸλυτον.

Κι' ἀπόψε, στὴν ἀρχὴ, ὅλα πηγαιναν καλὰ ὅπως πάντα. Μετὰ δέκα λεπτῶν καλῆς δουλειᾶς ἡ πρώτη ἐμφάνιση διακρινόταν πάνω στὸ χαρτὶ. Ἐβλεπε τὰ φινιρίσματα χεῖλη, μισανοιγμένα ἀπὸ τοῖσιον ἐρεθισμὸ, τὰ λαχρῶακα μάγουλα ποῦ τρέμαν ἀπὸ πεθυμιά, τὰ γουβλωμένα μάτια, καὶ τὰ ἐθανοιγὰ ζουθοῦνια.

Καὶ μὲ μίαν ὄλα χαθῆκαν, καὶ τὸ χαρτὶ ξαναγίγνε ἄσπρο ὡς ποῦ πρωτοβγῆκε ἀπὸ τὴ μηχανή.

Ὁ Μεντόζα σηκώθηκε κι' ἄναψε ἓνα τσιγάρο.

Ἦσαν ὡς τρελλός. Τέτοιο γράμμα δὲν ξαναπαθε γιὰ χρόνια.

Ὅταν ἦταν ἀκόμα νέος, τέτοιες ἀπογοήτεψες ἦταν συνηθισμένες, ἀλλὰ ο' αὐτὴ τὴν ἡλικία νόμιζε πὺς ἦταν κύριος τῶν μεθόδων του.

«Νὰ» ἔλεγε, «τί γίνεται ὅταν κανεὶς ὑποσχεθῆ κατ' ἀμέσως. Ἦμουν πρελλός ποῦ τὸκαμα. Ἀλλὰ ἐμπρός! Ἀπ' τὴν ἀρχή!» Καὶ λέγοντας αὐτὰ ξανακάθισε κι' ἄρχισε νὰ σχεδιάζει.

Τίποτα.

«Στὸ τέλος» εἶπεν ὁ Μεντόζα, δὲ μπορῶ νὰ συμπάθῃσω αὐτὸ τὸ λαίμαργο ποῦ ζωγράφισα. Κι' ὁμως πρὸς νὰ σχεδιάσω ἓνα πρόσωπο. Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου; Ἐμπνευσὴ εἶναι μὴ ὠμορφὴ λέξη, μὰ δὲν ἔχει θέση στὸ λεξικὸ ἐνοῦς τελειοποιημένου καλλιτέγνη. Ἀρῖνεται καλότερα στοὺς ἀκηροὺς γιὰ δικαιολογία τοῦ πὺς δὲν ἔκαμαν τίποτα ἢ τὸκαμαν κακὸ. Τώρα λοιπὸν εἶπε μεγαλόφωνος: θὰ κάρω αὐτὸ τὸ κεφάλι. Ἐμπρός!»

Ἔτσι ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ καὶ σὲ μὴ στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὺς ἔλεπε ἓνα πρόσωπο πάνω στὸ χαρτὶ.

Δὲν ἦταν ὁμως τὸ πρόσωπο ποῦ θὰ βοηθοῦσε τὴ πούλησιν τῆς σοκολάτας. Παρουσίαζ' ἓνα νεὸ μὲ λεπτὸ, μακρὸ μελαχροινὸ πρόσωπο, καλοχτενισμένα μαῦρα, μὴ καλλιτεχνικὰ χρωσισμένα, καὶ μικρὸ μαῦρο μαστῆκι. Τὰ χροαχτηριστικὰ δὲν ἦταν ἀξιοσημειωτά μὰ ἡ ἐκφραση τῶν εἶχε μὴ τόσο τρομερὴ λύπη ποῦ ἀνάγκασε τὸν Μεντόζα νὰ τινάχθῃ.

«Στὸ διάολο», εἶπε, τοῦτος εἶν' ἓνας μελαγχολικὸς τύπος. Καὶ τι διάολο παῦλ καὶ τὸν ἔκαμα ἔτσι. Ὅποιος τὸν δὴ θὰ πῆ πὺς δὲν τὸν ἔκαμα γὰ».

(Ἀκολουθεῖ)

Στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ Γιωρβασάνη φθάσαν οἱ περὶ τελευταῖες ἐκδόσεις Γαλιάρη—«Πεῖνα» τοῦ Χαμσοῦν, «Φλωρεντινὲς Νύχτες» τοῦ Κάιτνε. «Ἡ Ζωὴ μίαν χωρισμένης» τοῦ Ξενοπούλου, «τῆς Τύχης τὰ γραμμένα» τοῦ Καμπούρογλου κ. λ.

ΣΕΝΗ • ΙΑΟΛΟΓΙΑ

SAINT JUIRS

ΝΙΣΕΤΤ

(Συνέχεια από το 16ο φύλλο)

Κι' όμως ο 'Ανατόλ έτρεχε στη διεύθυνση που του δόσαν. "Όταν έφτασε θάταν στις έξι το πρωί

—Ντρίν, ντρίν, ντρίν, ντρίν....

—'Ανοιχτε, έχω ένα νέο πολύ σοβαρό από το Κο Μπουβάρ

"Άκουσε το θόρυβο ενός μάνταλου να μετατοπίζεται, κι' ένα κλει δι' π' άνοιγε κατά σειρά τρεις κλειδαριές.

—Νά ένας άνθρωπος καλομανταλωμένος, σκέφτηκε ο 'Ανατόλ.

Στο τέλος ή πόρτα άνοιξε. Κι' ο 'Ανατόλ βρέθηκε άξαρνα μπροστά σ' ένα κύριο με τα μουστάκια καλοστριμένα, και που φορούσε για τουαλέττα της νύχτας ένα κοιτοσύμι όπλασκίας.

—Βλέπετε: Πάντοτε έτοιμος άρχή μου.

Οί τοίχοι του προθάλαμου χανόντουσαν κάτω άπ' τις πανοπλίες. Μέσα στο μικρό το σαλονάκι που ο Καπτενάκ ώδήγησε τον επισκέπτη του δε διάκρινε κανείς παρά τουφέκια: γιαταγάνια, φαρμακερά βέλη μαχαίρια σπαθιά, πιστόλια, τρομπόνια.

"Ένα άληθινό όπλοστάσιο. Ήταν κάτι —τι που προξενούσε το φόβο σε μιá ήσυχη ψυχή.

Μπά? Σκέφτηκε ο 'Ανατόλ τι, να φοβηθώ τώρα; Το πολύ-πολύ δυό ώρες και μισή. "Άς δούμε.

—Κύριε είπεν ο 'Ανατόλ, θέλετε να παντρευθώτε τη δίδα Νισέττ.;

—Μάλιστα κύριε.

—Κύριε δε θά παντρευτήτε.

—"Ω κεραunos, ώ! αίμα και ποιός θά μ' έμποδίσει;

—'Εγώ!

"Ο Καπτενάκ παρατήρησε τον 'Ανατόλ που δεν ήταν και πολύ μεγαλόσωμος μ'α φαινότανε άποφασισμένος "Α? νέε! του λέει επί τέλους είχες τη τύχη να μεύθης στις καλές μου ώρες. 'Εποφελήσου. Ήρεις πώς έχω χτυπηθή είκοσι φορές κι' είχα το δυστύχημα γά σκοτώσω τους πέντε άπ' τους αντίπαλους μου και να πληρώσω τους άλλους δεκαπέντε. Τώρα λυπούμαι τα νιάτα σου. Για τελευταία φορά: φύγε.

—Βλέπω λέει ο 'Ανατόλ, άπ' τις μονομαχίες σας πώς είσθε ένας αντίξιος αντίπαλος μου, κι' ή πεθυμιά μου για να μετρηθώ με σας μεγαλώνει γιατί 'οτε έπίφο-

βος άνθρωπος. "Άς δούμε. Πέρνομε αυτά τα δυό σπαθιά; ή αυτά τα δυό γιαταγάνια; Δέν άποφασίζετε; τι κάνετε;

—Σκέφτομαι τη μάννα σου και τη μελλούμενη τη συμφορά της.

— Δέν έχω περά. Προτιμάτε τη καραμπίνα, το πιστόλι, το ξεβόροβο;

—Νέε μην παίζεις με τα τουφέκια.

—Μήπως φοβάστε; Τρέμετε!

—Μω τρέμω! έγώ! Νά τι είναι πολύ όμορφο.

—Τότε χτυπηθήτε ή άρνηθήτε το νερί της Νισέττ.

—Μ' άρέσει ή παλληκαριά σου. Οί άντρείοι είναι κρωμένοι για να συννεοοϋνται. Θέλετε να σάς πω ένα κράμμα;

—Μιλήστε.

Είναι τώρα λίγος καιρός, που σκέφτομαι έγώ ο 'Ιδιος να διαλύσω αυτό το γάμο· μα δε ξέρω πώς θα το πάρουν. Θα συγκατατιθόμουν λοιπόν με μεγάλη ευχαρίστηση για αυτό που πεθυμάτε μα καταλαβαίνετε πώς δε μπορώ έγώ, ο Καπτενάκ, να υποχωρήσω σε άπειλές. Καί με άπειλήστε.

—Τις πέρνω πίσω.

—Τότε, είμαστε σύμφωνοι.

—Θέλετε να γράψετε μιá άποχώρηση;

—'Εχω τόση συμπάθεια για σας έτσι που τίποτε δε μπορώ να σας άρνηθώ.

***

—'Εφωδιασμένος με το πολύτιμο το χαρτί ο 'Ανατόλ έτρεξε στοϋ Κο Μπουβάρ ήφτασε στο σπίτι του στις οκτώ το πρωί.

—Ντρίν ντρίν.

—Ποιός χτυπά;

—'Ο 'Ανατόλ

—'Ηήγαινε να κοιμηθής; φώναξε θυμωμένος ο καθηγητής.

—'Εχω την άποχή του Καπτενάκ. Άνοιχτε ή σπώ τη πόρτα,

'Ο Κο Μπουβάρ άνοιξε, ο 'Ανατόλ του δωσε το χαρτί, και πήγε να φωνάξη στη πόρτα της Νισέττ. —Ξαδέρφη, σηκωθήτε, ντυθήτε γρήγορα κι' έλάτε!

"Υστερ' από λίγη ώρα ή Νισέττ όλόδρεση σάν την αυγή έφτανε στο μικρό το σαλονάκι.

—Τι συμβαίνει λοιπόν;

—Συμβαίνει, πώς του ξαδέρφου σου τούστριψαν.

—Μούστριψαν, έστω! έκαμα ο 'Ανατόλ, ή Νισέττ όμως θ' άγνωρίζω πώς ή τρέλλα μου είναι όμορφη. Αυτή τη νύχτα άγαπημένη μου ξαδερφοϋλα, κατύφερα δυό δουλειές: 'Ο Κο Καπτενάκ άποφύεται κι' ο έξαιρετος κηδεμόνας σας, σάς επιτρέπει να παντρευτήτε

κεινο που αγαπάτε.

'Αλήθεια πατέρα, θέλετε με τη καρδιά σας να πάω τον 'Ανατόλ;

—'Α! έκαμα ο 'Ανατόλ

—Μ' άφού σάς αγαπώ ξαδερφοϋ-

λη μου.

'Αυτή τη στιγμή, ο 'Ανατόλ αίστάνθηκε τη καρδιά του να χτυπά με βία.

Ήταν ή χαρά που του προξενούσε ή ανέλπιστη της Νισέττ όμολογία; ήταν ή αγωνία που χε πη ο γιατρός; ήταν ο θάνατος;

—Δυστυχισμένος που μζι! φώναξε ο φτωχός ο νέος. Μ' αγαπά. 'Αγ-

γίζω στην ευτυχία, και ν' άπαθάζω χωρίς να την φτάσω....

"Υστερα άρπάζοντας τα χέρια της Νισέττ μ' όρμη της τα έξηγγεσε όλα: το γράμμα που έλαβε, το λουλούδι που μυρίστηκε, ή πρόγνωση, του παληού του φίλου, ή διαθήκη πύγραψε, ή προσπάθειες που κάμα, ή έκβαση που πέτυχε.

—Και τώρα, πρόσθεσε θ' άποπτόνω

—Μ' αυτά ναι αδύνατο! λέει ή Νισέττ. 'Ο γιατρός αυτός γελιέται. Ποιός είναι λοιπόν;

"Ένας άνθρωπος που δεν άπατάται ποτε, Νισέττ, ο γιατρός Μπαρνταίς.

—Μπαρνταίς! Μπαρνταίς! έκαμα ξαφνικά ο Μπουβάρ ξεκαρδισμένος στα γέλια. "Άκουσε τι γράφει ή έφημερίδα μου: 'Ο σφοδς γιατρός Μπαρνταίς προσβλήθηκε αίφνιδια από έγκεφαλική διατάραξη.

'Η τρέλλα από την όποία προσεβλήθηκε έχει χαρακτήρα επιστημονικό. Καθένας γνωρίζει πώς ο γιατρός είχε άσχοληθής ειδικά με τις δηλητηριώδεις ούσιες. Τώρα νομίζει πώς όλα σι άνθρωποι που συναντά είναι δηλητηριασμένοι και τούς το βεβαιώνει. Αυτή τη νύχτα κατά τα μεσάνυχτα μεταφέρθηκε στη κλινική του γιατροϋ Βλάνχ.

—Νισέττ

—'Ανατόλ

Κι' οί δύο νέοι οίχτησαν στην άγκάλη ο ένας του άλλου,

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΟΥΛΙΑΣ

Ο ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Κυκλοφόρησε τό 1ο και 2ο φύλλο του καινούριου Χανιάτικου περιοδικού ο «Αυγερινός» με ύλη εκλεκτή. Ξεδιακρίνου' ένα τραγουδάκι, στο 1ο φύλλο, του Ρένου Μαργαρίτη που τό ταλέντο του πολλά άπόσχειται.

'Η «'Αθηνα» έξερνας τη συνταφή της ιδεολογίας τ' «Αυγερινού» με τη δική της, του διδαι φιλικό χέρι, και του στέλνει μύριες ευχές προόδου και εκπλήρωσης της ιδέας του.

